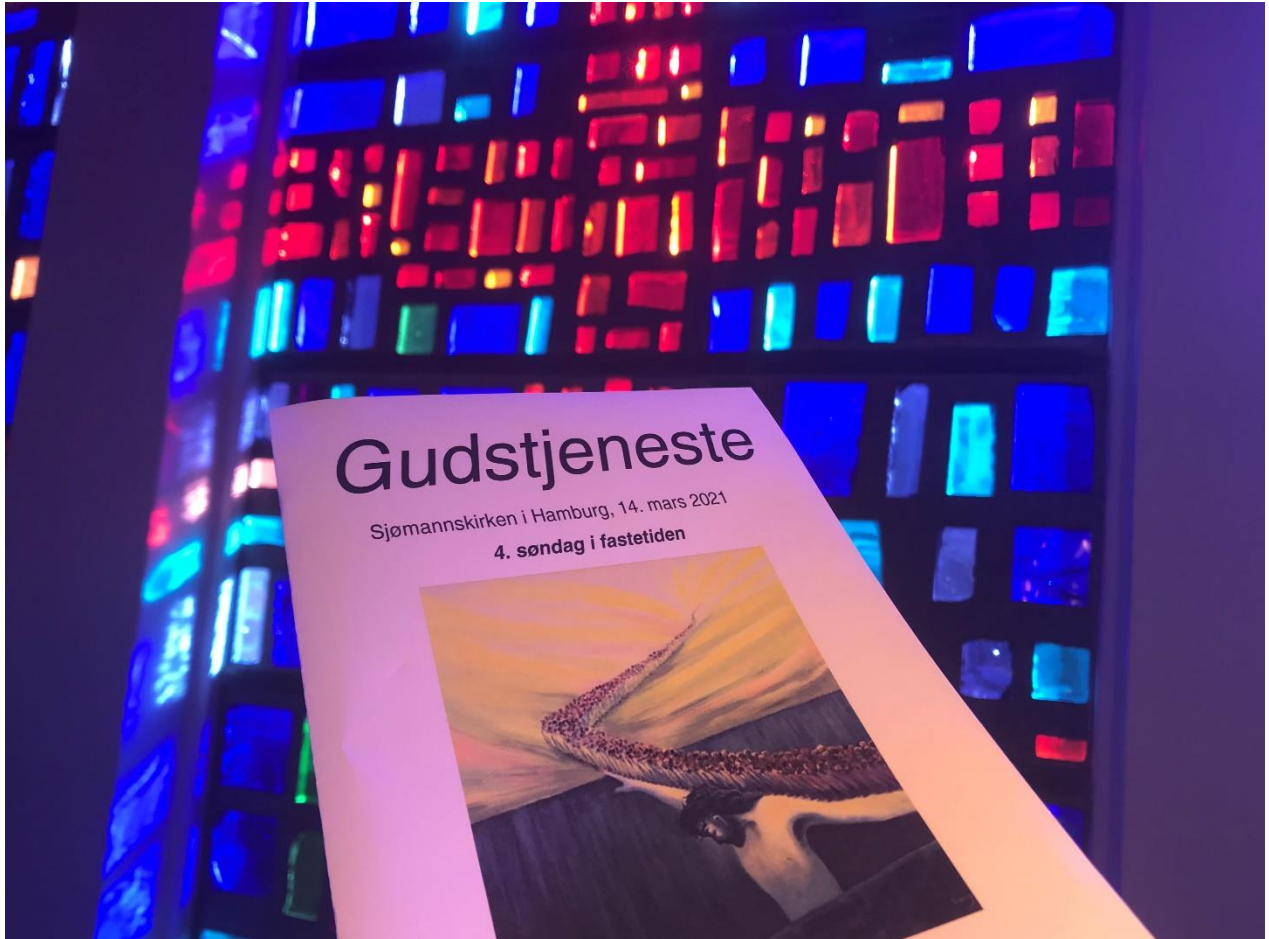

SØNDAGSTANKER

SJØMANNSKIRKEN I HAMBURG, 14. MARS 2021

4. søndag i fastetiden: 2 Kor 5,18-21:

Men alt er av Gud, han som ved Kristus forsonte oss med seg selv og ga oss forsoningens tjeneste. For det var Gud som i Kristus forsonte verden med seg selv, slik at han ikke tilregner dem deres misgjerninger, og han betrodde budskapet om forsoningen til oss. Så er vi da utsendinger for Kristus, og det er Gud selv som formaner gjennom oss. Vi ber dere på Kristi vegne: La dere forsones med Gud! Han som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, for at vi i ham skulle få Guds rettferdighet.

Fra hoveddøra i Borgund kirke (Ålesund) Foto: Dag Lausund

Åpen dør

«Døren er åpen! Velkommen hjem!» Det er ikke lett å forklare barndommen med få ord, men for meg rommer akkurat disse ordene det meste. Det betyr ikke at livet bare var enkelt som barn, men jeg følte meg alltid trygg på at noen der hjemme åpnet døren for meg og ønsket meg velkommen.

«Du må bli som et barn», sa Jesus. Han ville med få ord forklare at Gud ser på oss mennesker som sin store familie. Gud er som en god mor eller god far, og vi er barn i huset, og døren er alltid åpen.

Men vi er så ofte blind for denne enkle sammenheng, at vi barn, tross at vi er så veldig forskjellige, blir elsket nettopp for denne forskjellen. Vi er så høyt elsket, at Gud stiger ned til jorden og går i døden for å holde døren åpen. Døren har derfor et eget håndtak på utsiden, for at hver den som vil inn skal komme inn.

Bildet av dørhåndtaket i Borgund kirke i Ålesund har fulgt oss denne fastetiden. Det viser kampen Gud har gjort for å holde himmelens dør åpen, hjemmets dør. Slangene, som utgjør selve håndtaket, kan vi forstå som vår egen blindhet. De søker seg bort fra hjemmet, men Gud bruker nettopp vår blinde flukt som håndtak for å lede oss hjem igjen. I håndtaket kommer Gud oss i møte med åpne armer. Den hjertelige omfavnelsen har et navn: Forsoning.

Når vår blindhet gjør nytte for seg, aner vi kraften av forsoning. Her kan et hvert nederlag bli en ny døråpner til Gud, og dermed også til egne liv. Paulus skrev i brevet til menigheten i Korint: «For det var Gud som i Kristus forsonte verden med seg selv, slik at han ikke tilregner dem deres misgjerninger, og han betrodde budskapet om forsoningen til oss.»

Paulus skrev ikke om forsoning uten selv å ha erfart den. Noen i hans samtid slet med at nettopp Paulus skulle være en betrodd tjener. De kunne ikke tilgi denne mannen. Tidligere drev han med hensynsløs forfølgelse av deres kristne søsken. Paulus forstod dette godt, og han nevnte ofte i sine brev at han ikke fortjente å være en betrodd tjener, men det understreker likevel igjen hvor annerledes Gud tenker om rettferdighet. Forsoningen på korset blir slik en nødvendig bro mellom mennesker og Gud.

Selv om Kristus er broen, kan ikke kristne sette kodelås på døren hjem til Gud. Guds rike handler ikke om å bygge vegger som skiller, men å være brobygger. I Guds familie har alle en funksjon, og oppgaven består blant annet i å «spille hverandre gode». Det å slik være bundet til Kristus kaller Paulus for frihet.

Stor frihet gir også mennesket stort ansvar. Brobygging skjer i tillit til medmennesker. Men vi er ofte på avveie og bruker tid og krefter på å berike oss selv. Jesus lærte oss å sette tydelige grenser mot overgrep og ødeleggelse. Han sier at veien er smal, men lover selv å være med. Egne erfaringer med tap, svik og nederlag blir her et håndtak inn til en større rikdom.

Hilsen Dag Eidhamar, sjømannsprest i Hamburg